

Lucas 1:39-41

Adventszenen en Adventsvreugde voor

1 Maria

2 Johannes

3 Elisabeth

Gemeente,

Zo van lieverlee komen de jaaroverzichten weer. Wat is er allemaal gebeurd in 2011? Wereldwijd, aardbeving en tsunami in Japan, Europees, de eurocrisis, landelijk, Nederland wereldkampioen honkbal. Dat heeft allemaal het nieuws gehaald. En ook voor je eigen leven komen je gebeurtenissen in gedachten: je trouwdag, geslaagd, werk gevonden, kindje geboren, huis gekocht. Je zou er heel wat van op kunnen schrijven wat er zo in een jaar gebeurd.

Lucas beschrijft in hoofdstuk 1 ook zo ongeveer een jaar. Wat er allemaal gebeurd is in die tijd. En een paar keer geeft hij daar iets bijzonders bij aan. Geeft hij aan: hier ging de hemel open! Hier greep God in! Hier kwam heil op aarde! En dat geeft Lucas dan aan door te schrijven: 'en het geschiedde'. In het Grieks van Lucas 1 en 2 is dat 6 keer.

Eén van die keren staat in hoofdstuk 1:41 'en het geschiedde'. Let op dus: hier gaat de hemel op en hier daalt genade neer. En dan springt Johannes de Doper op en dan zingt Elisabeth haar lofzang. Als wij nu terugkijken op 2011 en bezien wat er gebeurd is, kunnen wij dan ook op momenten daarbij schrijven: 'en het geschiedde'? Hier ging de hemel open en daalde Gods heil neer. Of is ons leven, met alles wat gebeurd is zo arm, zo kaal dat de hemel gesloten bleef en dat er geen heil neerdaalde?

1 Maria

We vragen ons eerst af: wanneer gebeurde dat? Wanneer ging de hemel open? Het gebeurde, het geschiedde, toen Maria bij Elisabeth kwam en zij Elisabeth groette. Maria kwam bij Elisabeth, dan moet je wel bedenken dat zij daar een paar dagen tot een week over gedaan zal hebben. Van Nazareth naar een dorpje in het bergland van Judea zal wel zolang geduurd hebben zonder auto en ov. Er is dan ook wat gebeurd: Maria heeft een engel gezien. De engel Gabriël is haar verschenen. God heeft haar bezocht. En haar verkondigd dat Zijn Zoon geboren zal worden. Jezus. En dat Maria Zijn moeder zal zijn. Zij zal de gezegende onder de vrouwen zijn. Moeder des Heeren. En dat Hij een eeuwig Koninkrijk van David zal oprichten zonder einde. Ongelooflijk, onvoorstelbaar. En toen had de engel gezegd: uw nicht, kan ook tante zijn, laten we het daarop houden, is ook in verwachting in haar ouderdom zelfs. Dat is ahw een teken dat God wonderlijk bezig is in deze dagen. En dan, in diezelfde dagen, gaat Maria naar haar tante toe. Dat kan tot versterking van haar geloof zijn als ze zien mag dat Elisabeth inderdaad zwanger is. En ze kan het met haar delen. Dat

de Heere naar haar heeft omgezien. Elisabeth zal haar begrijpen: ze kent Maria als familielid, ze is ook door de Heere bezocht, en is ze ook in verwachting.

Zo gaat Maria naar Elisabeth toe. Dit wil ze zien en horen: dat Elisabeth ook in verwachting is. En dat moet Elisabeth weten: dat de Heere ook haar, Maria, verschenen is, dat ze moeder wordt van de Heere Jezus, dat Zijn Koninkrijk zal komen. Naar Elisabeth toe.

Gemeente, gaan wij ook zo wel eens naar iemand toe in de gemeente? Want ook in de Adventstijd naar de wederkomst toe doet de Heere wonderen en verschijnt Hij. Dat je hoort dat de Heere werkt, iemand gaat bijv voor het eerst aan het Heilig Avondmaal, en je wil het zo graag horen en zien. Nee, niet om uit te horen en te keuren, maar om je eigen geloof te versterken. Als het voor die ander kon, o dan is mag er voor mij ook nog hoop zijn dat de Heere werkt. Als ik mag horen hoe goed de Heere is voor een ander, dan krijg ik misschien ook weer nieuwe hoop op God. Dat het toch kan, en dat de Heere toch genadig is.

En dat je wel eens naar iemand toegaat omdat je zoiets mocht ontvangen van de Heere, dat je voelt: dit moeten ze weten, dit mogen ze horen. Nee, niet om jezelf te verheffen en tegen je te laten opkijken, maar oprecht omdat het zo groot is wat de Heere heeft gedaan. Dat je zo van je stille tijd weer in de kamer komt. Vrouw, jongen, meisje, moet je eens horen. Dat je zo de kerk uitkomt en je moet je het kwijt tegen je vrouw, je vrienden, zo en zo heeft de Heere mij ontmoet. Je komt 's avonds de kerk uit en je hebt wat te vertellen tegen je man die op de kinderen heeft gepast thuis. Dat is een zegen, als je zo naar iemand toe kan in je huwelijk, in je gezin, familie, je vrienden, op je werk. Ook mooi op je werk, als je met nog 1 of 2 christenen bent en regelmatig maandag voel je je gedrongen om toch even te moeten zeggen hoe de Heere tot je gesproken heeft. Dat gaat nog wat van uit naar de rest van de collega's. Die merken dan dat het toch wel iets bijzonders zo'n kerkdienst. Want zij zijn toch niet voller van het weekend gebeuren tegen elkaar, dan wij over de kerkdiensten?

Gemeente, waar praten we over na de kerkdiensten? Waar voelen we ons toe gedrongen? Thuis, maar ook denk ik aan de koffiegroepen in onze gemeente. Natuurlijk mag dat. Al is er ook echt niks mis mee om thuis te zijn zondagavond. Dat is ook heel prima. Maar als je naar koffiegroep gaat, waarom niet beginnen met een rondje: wat heb jij van de kerkdienst meegenomen? Want anders kan het ook wel heel erg ondersneeuwen als je heel de avond alleen over auto's, mobieltjes, leraren en klasgenoten praat.

Of: is het eigenlijk zo arm en schraal, dat we nauwelijks eens wat

te zeggen hebben na de kerkdienst of na onze stille tijd? We weten, of denken te weten, hoe het allemaal zit en moet, we praten over van alles en nog wat, maar als het erom gaat of we de Heere ontmoet hebben, of we wat kunnen vertellen over Zijn genade ons bewezen, dan moeten we niet thuis geven. Dan moeten wij zwijgen. Wat een armoe voor onze kinderen en kleinkinderen, voor onze vrienden, voor onze ouders en grootouders. Wordt het dan niet de hoogste tijd om onze nood de Heere te klagen? Dat we het als nood gaan erkennen en beleven, en dat we beschaamd tot God naderen? O Heere, wat gaat er van ons uit, wat stralen we weinig uit, wat zijn we dor en droog en zwijgzaam. O Heere, kom tot ons, o Heere, vul ons met Uw werken, open onze harten, ontsluit onze zielen, opdat wij iets te zeggen hebben, iets te vertellen hebben. Komt luistert toe gij Godgezinden, hoort wat mij God deed ondervinden.....

2 Johannes

En toen Maria zo Elisabeth groette, toen gebeurde er iets. Toen ging de hemel open daalde heil neer op aarde. Toen sprong het kindeke, Johannes, op in de schoot van Elisabeth. Johannes wijst Hem nu al aan. Zie het Lam Gods. Als ongeboren Kind. Hij wijst aan wat zijn moeder zeggen zal: gezegend is de vrucht van uw buik, Maria. Dat bedoelt Johannes ook aan te geven. Deze is het! De gezegende! Straks zal dat nog veel sterker blijken: bij de doop in de Jordaan. De verheerlijking op de berg. Met Pasen. Met hemelvaart. Dat Hij gezegend is van God.

Waarom? Omdat Hij nu al, als kind in Maria' schoot, in Zich draagt: 'mijn ziel U opgedragen wil U alleen behagen, Ik draag Uw heilige wet, dien Gij de sterveling zet, in het binnenst ingewand.' Vol van Godsvrucht en Godsvreze is Hij. Daarom: gezegend, onder Gods zegen. Zo wordt Hij aangewezen en aangeprezen ook nu. Wie heeft Hem nodig, wie kan Hem niet missen? Degene die heeft geleerd: ik ben al in mijn moederschoot in zonden en ongerechtigheid ontvangen. Toen al was ik geneigd God en mijn naaste te haten. Zo ver gaat dat terug, zo diep zit dat. Ik ben onder Gods vloek van het uur van mijn ontvangenis af, het voorwerp van Uw toorn. Ik heb een Zaligmaker nodig, Die vanaf het eerste begin mijn leven overdoet. Een Zaligmaker Die mijn hart vult met Godsvreze en Godsvrucht. Nou, Hij heeft er genoeg van voor heel de gemeente, en nog oneindig veel meer. Catechismus zondag 14 dat Hij met Zijn volkomen onschuld en heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor God bedekt!

Het was geen gewone beweging van een ongeboren kind, trappelen, nee zegt Elisabeth in vers 44 het kindeke sprong van vreugde op in mijn buik. Nu al, nog voor zijn geboorte. Later zou hij het zelf ook

zeggen in Johannes 3 de vriend van de bruidegom, dat is hijzelf, verblijdt zich met blijdschap om de stem van de Bruidegom. Dat is een doorgaande lijn in zijn leven geweest.

Opspringen van vreugd. Denk eens aan wat Psalmen. Psalm 9 ik zal U mijn God van vreugd opspringen in de geest verheugd.

Psalm 28 dies springt mijn hart van juichensstof steeds op en zingt des Hoogsten lof.

Psalm 149 dies mogen zijn van blijdschap springen en op hun legers zingen

Psalm 68 maar 't vrome volk in U verheugd zal huppelen, opspringen, van zielevreugd.

Dat brengt de HEERE mee als de hemel opengaat. Is dat niet iets om voor te bidden?

Zo springt Johannes de Doper hier op in de moederschoot. Want nu is Hij er. De beloofde Messias. Wat God en alle profeten hebben voorspeld heel het oude Testament door: dat Hij komen zou. Vanaf Genesis 3:15 t/m Maleiachi toe. Hij zal komen. Eeuwenland is er gewacht. Is er ook gestreden. Leek de belofte soms ten onder te gaan, omdat Israel ten onder leek te gaan, het huis van David ten onder leek te gaan. Al die tijd is er gehoopt, is er verlangd door het onmogelijke heen. Soms leek het verlangen gedooft, maar toch, het bleef uitzien en reikhalzend wachten. En nu, nu mag hij, Johannes de Doper gaan verkondigen: zie, daar is Hij, het Lam Gods, Hij is gekomen! Dat is vreugde, geestelijke vreugde. Geloofsvreugde.

Zo lang gewacht en dan: dan is Hij er. Dan komt Hij. In Zijn woord en dienst op de zondagen. Zo lang gewacht, het was zo'n geestelijke strijd de maandag, de dinsdag, het leek op niets uit te lopen, je ging verlangen naar Hem. Gewacht, gestreden, gehoopt, verlangt, en toen was het zondag: Jezus komt! Geestelijke vreugde!

Zo lang gewacht. Op zekerheid, doorbraak, op genade. Gestreden en soms leek het: het komt niet, en nooit voor mij. Verlangd en vurig gesmacht. En toen is Hij gekomen in je hart en in je leven. Geestelijke vreugde.

Of zo ging het bij je man, of vrouw, je kind, je moeder, je opa. Zo lang gewacht, gehoopt. Het leek zo ver weg, gestreden en verlangd en toen is de Heere gekomen. Geestelijke vreugde.

Zo lang gewacht. Advent. Dat Jezus komt op de wolken. Gewacht gehoopt, gedacht 'komt Hij nog wel, zou Hij wel komen in mijn levenstijd' verlangd en als Hij komen zal: wat een vreugde. Geestelijke vreugde. Kennen we daar iets van? Het beginsel van de eeuwige vreugde zegt de catechismus. Aangezien ik nu het beginsel van de eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, zal ik die na dit leven volkomen genieten!

Daar kennen we toch wel iets van? Van deze geestelijke vreugde?

Of, moeten we ons schamen? Als Jezus komt in Zijn dienst elke zondag, dat er nauwelijks vreugde is. Er was ook nauwelijks verwachten, verlangen, strijd en hoop. Stel je voor: de koningin komt naar Waarder toe volgende jaar. Ze heeft ons dorp uitgekozen om te bezoeken. En als ze op 30 april de Molendijk opgereden komt: niets te zien, geen vlag, geen mens, geen kind geen spelletjes, geen burgemeester, geen oranjecomité. Om je te schamen! De koningin komt en niemand die blij is, die haar heeft verwacht. Hoe vaak maakt Jezus dat mee op zondag? Hij komt hervormd Waarder binnen in Zijn Woord en....geen vreugde bij je, geen blijdschap. Om ons te schamen. Straks komt Jezus op de wolken en niemand zou blij zijn, alleen denken, o jammer, nou kan ik dit niet meer en dat niet meer. Om ons te schamen. Of zullen we als Hij komt op de wolken schrikken en moeten roepen: bergen valt op ons heuvelen bedekt ons?

3 Elisabeth

En Elisabeth werd vervuld met de Heilige Geest. Dat hoort bij Pinksteren denk je dan. Vervuld met de Heilige Geest. Maar hier in Lucas 1 gebeurt het ook. Straks ook bij Zacharias, vers 67. Er vallen al enkele druppels van de regenbui die met Pinksteren zal losbreken. En dan zingt Elisabeth. Wij kennen de lofzangen van Maria, Zacharias en Simeon, maar hier is er nog één: de lofzang van Elisabeth. En daarin zingt ze iets heel opmerkelijks over haarzelf.

Vanwaar komt mij dit dat de moeder mijns Heeren tot mij komt? Vers 43. Vreemd hé?! Ze is verbaasd en verwonderd over iets wat heel voor de hand liggend was. We zeiden dat al eerder in de preek. Naar wie kan Maria beter toegaan dan naar Elisabeth? Ze is familie, ze is ook wonderlijk in verwachting, ze is, zo blijkt uit vers 5 en 6 rechtvaardig voor God, wandelende in al de geboden en rechten des HEEREN onberispelijk. Dus ja, naar wie zal Maria toegaan, wie kan haar begrijpen, met wie kan ze vertrouwd praten dan met deze tante van haar? Ja, zo kijken anderen ertegenaan. Elisabeth is ook in verwachting, is familie, is Godvrezend, dus zo komt het dat Maria naar toe komt. Maar Elisabeth zelf beleeft dat heel anders: vanwaar komt mij dit? Waaraan heb ik dit te danken? Hoe kan het eigenlijk? Hoe is het mogelijk dat de moeder mijns Heeren tot mij komt? Ze beleeft het zelf absoluut niet als voor de hand liggend.

Zo dat nu juist niet te maken hebben met wat in vers 6 stond? Dat zij rechtvaardig en Godvrezend is? Dan beleef het juist niet als vanzelfsprekend dat er iets van de Heere tot je komt: Zijn Woord, Zijn knecht, Zijn roeping, Zijn genade. Dan kan iedereen het voor de hand liggend vinden, maar zelf niet. Dan heb je zelfkennis. Zelfkennis

waardoor je weet: het zou voor de hand liggen dat de Heere mij voorbij zou gaan. Dat Hij met een grote boog om mij heen zou gaan. Ik ben zo innerlijk verdorven, zo eierzuchtig, zo hoogmoedig, zo vol onreine verlangens en bedoelingen, ja dat ziet een ander niet, maar je kent jezelf. Wat Mefiboseth zei toen David met zijn goedertierenheid tot hem kwam: 'Wat is uw knecht dat ge hebt omgezien naar een dode hond als ik ben?' Waardig en begrijpelijk als ik voor eeuwig zou zijn weggedaan bij U vandaan en uit Uw rijk weg en van u gescheiden.

Misschien dat u het herkent. Dat u daar juist mee zit. Er is niets in mij waarom de Heere mij zou opzoeken en tot Mij zou komen. Nou, u hoort het vanmorgen: dat wil Hij juist! Zulken zoekt Hij juist en zijn het juist tot wie Hij al gekomen is. Nooit meer vergeten! En dan kan iedereen denken, o ik had verwacht dat die een keer aan het Heilig Avondmaal zou komen, een keer op dubbeltal zou komen, een keer clubleiding zou worden, maar zelf heb je iets: hoe is mogelijk, Heere, dat U daarmee tot Mij komt. Zoals die vrouw in een eerdere gemeente die als ik opbelde om op huisbezoek te komen zei: weet u wel zeker dat u bij mij moet zijn? Ik heb zoveel schuld en verprutst in mijn leven, moet u als knecht van de Heere niet om mijn huisje heenlopen en mij overslaan? En dat meende ze!

Kennen we daar iets van? Die verwondering als de Heere komt tot ons in Zijn woord, Zijn sacramenten, Zijn dienst, Zijn roeping. Onvoorstelbaar, Heere, dat U mij moet hebben. En eens wat zal dat zijn, dan komt Hij Zelf als ik sterf en Hij zendt Zijn engel want Hij moet mij hebben. Hij moet mij hebben om eeuwig met Hem te wezen. Hoe is het mogelijk. O dan kan iedereen denken en zeggen: ja die, als die niet in de hemel komt, dan komt er niemand. Maar wat zal het voor jezelf zijn, als Hij Zijn engel zendt en tot je komt: jou moet Ik hebben, u wil Ik opnemen in mijn heerlijkheid. Vanwaar komt mij dit? Waaraan te danken, hoe is het mogelijk, waaraan te danken?

Weet u het? Zalig als het u niet weet. Niet weet waarom Gods genade ook aan u werd betoond. Je zou niks kunnen bedenken waarom de Heere anderen voorbij zou gaan en jouw niet. Of toch. Ja toch: vanwaar komt mij dit: waaraan te danken? Aan Uw welbehagen, aan Uw vrije gunst die eeuwig U bewoog.

Gemeente, vanwaar komt mij dit? Als dat gaat ontbreken in ons godsdienstig leven, dan ligt het wel verkeerd. Niets zo fnuikend voor het kerkelijk leven, gemeentelijk leven, godsdienstig leven waar dit uit weg is. Daar is de dorst uit weg, het verlangen, de waardering voor Gods daden, de uitstraling naar anderen, de vreugde in Zijn dienst, daar komt de verveling, de ontevredenheid. Als alles voor de hand liggend is geworden

en we natuurlijk geloven, dan zijn wij ver bij Elisabeth uit de buurt, dat merken we nu wel. Dan is het echt diep ingezonken dat geloof van ons. Ver van de Heere vandaan. Op zijn best. Als het al niet zo is dat ons geloof een schijngeloof is. Een geloof van veronderstellingen en redeneringen waarvoor we de Heilige Geest niet nodig hadden.

Gemeente, en het geschiedde. Zo begon vers 41. De hemel gaat open. En Johannes wordt door geestelijke vreugde overstelpt. Elisabeth wordt door verwondering overweldigd. Gemeente, is bij alles wat in 2011 gebeurd is, dit geschied in ons leven? Daar gaat het om. Dat komt niet in de krant, zelfs niet in het RD, komt zelfs niet in de kerkbode, maar daar gaat het om. Is het in 2011 ook in ons leven geschied?

Amen